

MINECRAFT

HORA

KIOKAN

MAX BROOKS

edice
KIO KAN

Copyright © 2021 Mojang AB.
Minecraft, the Minecraft logo, the Mojang Studios
logo and the Creeper logo are trademarks of Microsoft
Corporation. This edition published by arrangement with
Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.
Translation © Jan Mrlík, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jména, místa, postavy a události
jsou výsledkem autorčiny představivosti nebo jsou užity
smyšleně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať živými, či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela
náhodná.

Z anglického originálu MINECRAFT: THE MOUNTAIN
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Del Rey, an
imprint of Random House, a division of Penguin Random
House LLC, New York. přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022 shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-907-1

*Pro všechny děti z lockdownové generace.
Kéž zbytek vašich životů vyplní velká dobrodružství.*

NÁSLEDUJÍCÍ DĚJ
SE ZAKLÁDÁ
NA SKUTEČNÝCH
UDÁLOSTECH

Předmluva

Pokud jste našli tuhle knihu, tak už něco víte o tom podivném světě složeném z krychliček, který vás obklopuje. A jestliže jste objevili mou první knížku, tak už také víte, jak jsem ho na začátku poznával. Už jste četli, jak jsem se zjevil v moři, docela osamocený, poblíž jakéhosi ostrova, a jak jsem se na něm učil přežít, což mi přineslo poučení nejen o tomto světě, ale taky o mně samotném.

Jestli jste nic z toho nevěděli, tak teď už to víte.

Pokud je tohle první kniha, kterou jste našli, žádný strach. Postupně vám všechno vysvětlím. Zatím potřebujete vědět hlavně to, že tento příběh navazuje tam, kde předešlý skončil; myslel jsem si, kdoví kolik už jsem se toho nenaučil, a netušil jsem, že to právě učení teprve začíná.

Kapitola 1

Zima.

Ten pocit úplně všechno změnil.

Uplynulo asi půl druhého dne, co jsem opustil své domácké kostičkové pobřeží, a bez zdráhání připouštím, že mě dělily jen vteřiny od toho, abych se tam vrátil.

Nebylo by to poprvé, kdy jsem se obrátil na patě a zdrhal – tedy poháněl člun zpátky. Několik dní poté, co jsem vystoupil na břeh nové a podivné země a učil se tam vyrábět rozličné věci, se mi náhodou podařilo postavit takový člun, v jakém se plavím teď. Tehdy jsem byl ještě tak nezkušený, že jsem se třásl strachy, byl jsem obrovsky vylekaný a toužil uniknout, takže jsem vyběhl rovnou na pláž, skočil do člunu a hnal se k horizontu.

A skoro jsem se na moři ztratil.

Tentokrát, což mi připadá o celé věky později, jsem se rozhodl neopakovat tutéž zbrklou chybu. Celý týden jsem věnoval tomu, že jsem si chystal zásoby na dlouhou cestu. Měl jsem připravenou spoustu jídla, náradí a materiálu k výrobě všeho možného, a co bylo vůbec nejdůležitější, navigační pomůcky jako kompas a skoro slepou mapu. Říkám „skoro“, protože můj malý ostrůvek se objevil v nejuvchodnějším rohu mapy. Doslova se „objevil“. V okamžiku, kdy jsem mapu zvedl z pracovního stolu, se tříslově hnědý papír zaplnil kreslenou podobou mého ostrova.

A byl jsem tam i já! Objevil jsem se v mapě a symbolizovala mě malá bílá šipka, která se otáčela a pohybovala stejně jako já ve skutečnosti. Vzpomínám si, jak jsem

mudroval: *Tohle je úžasné, a když mám ještě kompas, už se nikdy neztratím!*

Přesně podle manuálu, který jsem našel v opuštěném dole, jsem se naučil rozšiřovat okraje mapy tím, že jsem původní mapu obložil osmi archy třtinového papíru. Udělal jsem to několikrát, až se můj ostrov scvrkl na malou hnědou a zelenou skvrnu obklopenou tenkým modrým okružím, kolem které se rozkládal jen obrovský prázdný prostor. Nicotné smítko v širším neprozkoumaném světě. Pořád si vybavuji tu směsicí pocitů – strach říznutý vzrušením. *Co je tam venku?*

Na to, abych se o tom přesvědčil, jsem si musel ještě několik týdnů počkat. Tak dlouho mi trvalo sepsání první knihy, kterou zanechám na ostrově pro kohokoli, kdo by se sem mohl dostat po mně. Zaznamenal jsem v ní všechna svá dobrodružství a poučení, jež z nich vyplynula. Poslední z těchto poučení mě přimělo vydat se znovu na moře.

Rozvoje nedosáhneš v pohodlném prostředí, ale tím, že je opustíš.

Tehdy mi to znělo opravdu parádně, tak nějak hrdinsky a pravdivě.

Tohle úžasné poučení se mi ozývalo v hlavě i ve chvíli, kdy jsem se rozloučil se zvířecími kamarády, otočil čln směrem k západu a naklonil se dopředu, aby se rozjel. Občas jsem se ohlížel, abych viděl, jak všechno, co jsem tady znal, pomalu mizí v dálce.

Můj ostrov se jevil menší a menší. Přesně jako na mapě. Napřed zmizely z dohledu nižší části jeho povrchu, potom i kopec, po něm i dům na jeho temeni, a nakonec i pozorovací věž z bloků kamení, která se zdvihala vysoko nad hladinu mraků.

„Rozvoje nedosáhneš v pohodlném prostředí,“ řekl jsem a otočil se čelem k zapadajícímu slunci, „ale tím, že je opustíš.“

Nevím, kolikrát jsem si tu větu opakoval v duchu i nahlas, jak jsem tak pozoroval zapadající slunce a tmavnoucí oblohu a za zády mi vycházel měsíční srpek. *Ten má podobný*

tvar jako můj ostrov, pomyslel jsem si, a přitom mě nějak zabolet stesk po tamním domově.

Zaváhal jsem.

Tam venku musí být nějaká jiná země, říkal jsem si. Dřív nebo později před sebou něco zahlédneš. Nebyl to strach, co mě brzdilo. Alespoň jsem si to namlouval. Nebylo by dobré potmě něco minout. Třeba další ostrov, nízký, bez vysokých hor. Takový, jakým by mohl začínat celý řetěz rozsáhlejších ostrovů. Když budeš moc spěchat, mohl bys proplout těsně kolem a vůbec si ho nevšimnout.

Nad tím jsem přemítal, rozhlížel se dopředu i dozadu a dával bedlivý pozor, abych se neodchýlil od kurzu. V tom mi pomáhal kompas; rudý hrot jeho střílky ukazoval přímo zpět k místu, kde jsem se v tomto světě zjevil. Mapa se taky hodila, protože se na ní jako nějakým kouzlem vykreslovala tlustá a rovná nepřerušovaná modrá čára vyznačující mou trasu. „Žádná země,“ řekl jsem potichu jen pro sebe, „ještě nic.“ Napadlo mě, že bych úplně zastavil, dal si pauzu a počkal na rozednění. Aspoň bych tak měl jistotu, že potmě neminu žádnou novou zemi.

Pořád jsem si nebyl stoprocentně jistý, že mapa ukazuje přesně to, co pozoruji já. *Kdybych tak viděl aspoň kousek za okraj toho, co vyobrazuje...*

A tehdy jsem přeplul přes okraj!

Okraj mapy, rozumíte. Ne okraj světa.

Podívám se znovu na mapu a vidím, že pluji rovnou pryč od západního okraje papíru! Interaktivní šipka značící mou polohu se změnila v nehybný kroužek. Kdy se to stalo? Kdy jsem se naposledy díval na mapu? Měl bych počítat vzdálenost a čas, abych si udržoval povědomí o tom, kde a kdy zrovna jsem.

A co když jsem se DOSTAL za okraj světa? Copak si lidé dlouho nemysleli, že můj svět – totiž skutečné, původní místo, kde jsem se narodil – je placatý? Copak někteří tuhle pohlavci pořád ještě netvrdí, že to tak opravdu je, přestože

nekonečně důkazů potvrzuje, že se pletou? Jenže v tomto světě nenajdete žádný takový důkaz, z ničeho se nedá usuzovat, že je kulatý. Spousta věcí tady funguje jinak: gravitace, tělesné funkce, dokonce i čas plyne odlišně – každý den trvá jen dvacet minut! Nemůžu tudíž vědět, jestli tenhle oceán nekončí obrovským vodopádem, který nezahlednu dřív, než se přemeknu přes jeho hranu!

Přestaň blbnout, pomyslel jsem si, prostě si vyrob novou mapu...

Jenže to jsem právě nemohl, jak jinak... K vyrobení mapy bych potřeboval řemeslnický stůl, a ten zase musí stát na pevné půdě. *Stejně by mi to nebylo nic platné, pomyslel jsem si nervózně. Taková mapa zobrazuje jenom to, kde už jsem byl. Nedozvím se z ní, co je tam, kam mířím. A vůbec netuším, kam pluju!*

Tak jsem se znovu ztratil...

Ba ne, pořád mám kompas. Jenže ten malý kovový kotouček úslužně působil víc škody než užitku. Nebyla s ním žádná mechanická potíž, to ne, ale představoval psychologický problém, protože když jsem se umanutě zahleděl na jeho střelku, skoro jsem slyšel, jak mě láká domů.

„No tak,“ jako by mi říkala ta věc, „jen popluj pěkně za mnou. Už žádné neznámo, žádné obavy o to, co tam vpředu může být.“

Pokoušel jsem se nevzpomínat na svůj ostrov, na útulnou chaloupku a měkkou pohodlnou postel.

„Jen pojď, povídám,“ vedl si kompas svou, „a vezmu tě rovnou zpátky do tvého bezpečného prostoru. Bude to hračka. Tak do toho!“

Uvědomoval jsem si, že tlaku těchto myšlenek se zbavím jedině tak, že je hodím za hlavu. Bylo mi jasné, že kdybych zastavil, otočil bych se na zpáteční cestu. A přitom poslední poučení mě přimělo, abych se pustil do téhle výpravy, a hned to první mě nabádalo, abych plul dál.

Pokračuj dál, nikdy to nevzdávej.

A tak jsem to nevzdal. Snažil jsem se soustředit na tady a teď. Voda pod přídí člunu vytrvale šplouchala a zrakem jsem pátral kolem sebe.

Po pravé straně se mi cosi kmitlo. Rychlý záblesk v bílých vlnách z maličkých krychliček. „To byla jen sépie,“ řekl jsem nahlas, abych se trochu uklidnil. „Žádné mořské obludy tady nejsou.“

Přesněji řečeno jsem se zatím s žádnou nesetkal.

Placatý svět.

Mořské příšery.

„Jen popluj pěkně za mnou domů,“ pokoušel mě kompas.

Měsíc se přesunul oblohou přede mě a do zad mě začaly hřát první sluneční paprsky. Nechtělo se mi věřit, že jsem pořád nezahlédl ani vzdálenou krychli nějaké země.

„Nic?“ vyhrkl jsem k nekonečné modré prázdnotě. „To jako fakt? Vůbec nic?“

Neobjevovaly se žádné náznaky spásy, třeba jako ta první podvodní hora, z níž se vyklubal můj ostrov. Nic. Vrchy zvedající se ze dna se ke hladině nikdy ani nepřiblížily. Nikde žádný kousek píštěny, u které bych mohl zastavit a odpočinout si.

„Pokračuj dál, nikdy to nevzdávej,“ skandoval jsem sám pro sebe.

Ale jak dlouho? Jak mohu současně bojovat proti svým pochybám a planě slibujícímu kompasu, kteří se proti mně spikli?

Co takhle kdybych se kousek vrátil? Ne snad celou cestu až domů, jen bych chvilku zpětně sledoval svůj kurz, abych se přesvědčil, jestli jsem včera v noci nepřehlédl nějaký náznak souše.

Nikdy to nevzdávej.

A co by bylo špatného na tom, kdybych zamířil zpátky ke svému ostrovu? Několik dní bych si tam odpočinul a potom vyplul jiným směrem.

Nikdy to nevzdávej.

Mám na výběr ještě další tři světové strany, ne? Ještě tři směry, kde bych mohl něco objevit. Tím bych se přece nevzdal. Jen bych začal znovu, nanovo se nalodil, nanovo...

Zima.

Ten pocit docela všechno změnil.

Postupoval jsem vpřed. Pomalu, ale pořád dopředu. A ten nepatrný pohyb stačil, abych se dostal do kapsy studeného vzduchu.

„Uf!“ vydechl jsem a přitom jsem cítil, jak mi po zádech běží mráz.

Zpomalil jsem, zastavil a uvedl do plného provozu všechny kouty svého krychlového mozku.

Nepřichází například změna ročního období? Mění se v tomhle světě vůbec roční doby? Pokud by mělo jít o první náznaky podzimu, nepřichází náhodou ze špatné strany?

Tvář jsem měl znatelně studenější než zátylek. Obě boční strany mé hranaté hlavy mi přišly podobně chladné. Takže tenhle závan ostrého vzduchu ke mně nezavítal od severu ani od jihu. Přilétl od západu, který mám přímo před sebou. *Jak je to možné? Nemá být náhodou počasí tím studenější, čím dál k severu se člověk dostává? A troufám si odhadnout, že i hodně daleko k jihu?*

V mém světě možná. Tady ale ne.

Vzpomněl jsem si na další poučení, které jsem získal na ostrově: To, že ti pravidla nedávají smysl, neznamená, že nemají smysl.

„Přichází to od západu,“ prohlásil jsem a zase pomalu plul vpřed. Kradl jsem se dopředu po centimetrech... či spíš po miniaturních krychličkách. Teď jsem si nemohl dovolit cokoli přehlédnout. Musel jsem získat jistotu, že to, co cítím, je opravdové.

Taky že bylo.

Čím dál na západ jsem se dostával, tím chladnější vzduch mě obklopoval. V jednu chvíli jsem zastavil pohyb člunu, a tu jsem nečekaně ucítil, že se mi začíná obličej ohřívat.

Že už bych tím proplul? divil jsem se. *Nešlo o nějaký podivný výkyv počasí, například izolovanou oblast arktického vzduchu?* Ba ne. To se konečně slunce na obloze posunulo tak, že mi začalo svítit do tváře.

Jakmile jsem člun zase uvedl do pohybu, hned jsem pocítil, jak teplé sluneční paprsky ztrácejí účinnost vlivem všeobecného poklesu teploty. Plul jsem celý den a zastavil jsem jen proto, abych si dopřál chvatný oběd sestávající z pečených brambor. Ještě že je tenhle svět udržuje neustále teplé. Uvítal bych každou pomoc, jakou jsem mohl dostat, protože ve chvíli, kdy začalo slunce zapadat, už jsem byl opravdu důkladně prochladlý.

Cvakaly mi zuby a litoval jsem, že v tomto světě mi není umožněno dýchat si na ruce, nebo si je aspoň promnout. Uběhla už dost dlouhá doba od chvíle, kdy jsem naposled shledal něco nedokonalého na pravidlech, podle nichž fungovalo moje tělo nebo oblečení. Brnění, jež jsem si vyrobil, mi poskytovalo skvělou ochranu proti mobům, ale v téhle zimě mi došlo, že namalované šaty, které mám pod ním, nejsou nic než dekorace.

Kdybych si tak byl přibalil svetr, pomyslel jsem si, *když mě začal do holé kůže štípat ledový vítr. A kdybych ještě věděl, jak takový svetr vyrobit.*

A přitom jsem asi měl materiál, z něhož by se dalo teplé oblečení pořídit. Mohl jsem nastřádat vlnu a pavoučí hedvábí. *Možná to nebo ono, případně kombinace obojího...* Znovu jsem zastavil v naději, že by z nějaké směsky těchto surovin mohly vzniknout teplejší šaty.

Velká chyba. Nejenže jsem nebyl schopen vyhotovit žádné zimní oblečení, ale zastávka mě okradla o všechno teplo, které jsem si vytvářel pohybem. Taky jsem si měl dát větší pozor, jak se mění denní světlo, a nejen kvůli hřejícímu slunci.

Tma. Slepota. Už zase jsem musel zpomalit, abych měl jistotu, že neprosvištím kolem toho, co jsem hledal.

„Nemysli... na tu zimu...“ Klepal jsem se, protože noc jako by mi vysála z těla každičký ždíbec tepla.

V prstech mě štípal mráz, placaté uši mi mrtvěly. Čelist mě bolela od toho, jak jsem v ní urputně zatíнал svaly.

Nemysli na zimu. Soustřed' se. Pořád pátrej očima po...

Že by země?

Přede mnou se cosi objevilo, temná masa zastiňující nejnížší hvězdy.

„ZEMĚ!“

Rozhodně kopec, podobný tomu na mém ostrově. Ba ne – bylo jich víc, a roztahovaly se, čím víc jsem se k nim blížil. Zdály se pokryté bílým příkrovem. Sníh! To musí být ono!

„No jo!“ vykřikl jsem a začal ve člunu divoce poskakovat. „Konečně!“

Vpředu se rozhodně ukázaly kopce, a bylo jich tolik, že pokrývaly celý viditelný obzor přede mnou. Nejevily se čistě bílé, protože sněžný háv sem tam narušovala řádka černých kostiček.

Nejsou to stromy?

Ano, jeden už jsem jasně viděl. Několik jich vyrůstalo na ploché a bledé pláži.

„Jasně,“ zasyčel jsem. „Rozhodně JSOU to stromy. JE to ostrov! Dokázal jsem to! Jsem v bezpečí! Jsem...“

Chyba byla, že jsem nedával pozor na to, co se nachází přímo přede mnou. Oči jsem měl jako přilepené ke kopcům a stromům, takže jsem si vůbec nevšiml, jak se změnila barva vody. Ušlo mi, že od břehu se mi naproti táhne bleděmodrá krusta.

KŘACH!

Narazil jsem do něčeho tak tvrdě, že se pode mnou rozpadl člun. Ocitl jsem se ve vodě a klesal ke dnu.

Děsný mráz!

Ten pocit jistě musíte znát. První milisekunda, kdy se ponoříte do moře nebo jezera nebo plaveckého bazénu, o kterém jste si mysleli, že je vyhříváný, a až pozdě zjistíte, že

není. No, přesně tak jsem na tom byl v té chvíli já – moje tělo utrpělo drtivý šok.

Napřed jsem se zavrtěl a vypustil velkou vzduchovou bublinu, protože jsem zaječel „Cóóó...“ a plnou rychlostí jsem vyrazil zpátky k hladině.

A bacil jsem se do hlavy!

Ta bleděmodrá voda byla tvrdá.

Led!

Zpanikařil jsem a začal do něho bušit. Po každé ráně se drobné kostičky prasklin zase uzavíraly.

Kde je okraj?

Zoufale jsem se rozhlížel okolní tmou. Plaval jsem tam a pak zase jinam jako ryba uvězněná v akváriu. Plíce mi jen hořely. Z pusu mi unikaly bubliny.

Ani se mi tomu nechtělo věřit. Zase se topím. Škrábal jsem se pořád ke hladině.

Nahoře jsem viděl hvězdy. Tvář jsem tiskl k ledu.

Vzduch...

Nedosáhnu tam!

PRÁSK! Znovu jsem praštil do ledu, i když jsem právě přišel o poslední dech, který mi zbýval v plicích.

Pak bolest, čirá a krutá. A s ní prozření.

V panice se utopí myšlení.

PRÁSK! Ještě mi pár vteřin zbývá. Ale těch vteřin musím využít, ne je promarnit.

Železný krumpáč, který mám v brašně na opasku! Už jsem ho měl v ruce.

PRÁSK!

Zasekl jsem ho do ledu. A ten povoloval.

PRÁSK! TRÍSK!

Vystřelil jsem na tvrdý, kluzký povrch.

„Húúú.“ Zhluboka, zvířecky jsem se nadechl.

Vteřinku jsem zůstal stát, jak jsem byl, protože zdejší svět mi nechtěl dovolit, abych si lehl. Třásl jsem se mrazem a bolestí a ve své zmatenosti jsem ani neviděl, co je kolem mne.

Hyperhojení. Tohle se nikdy nenaučím považovat za samozřejmost. Plíce se mi zotavovaly a o kyslík ochuzené mozkové buňky se opět nastartovaly. Cítil jsem, že bolest ustupuje, protože ji potlačoval hlad.

A díky pravidlům tohoto světa jsem měl jídlo v batohu, a stejně jako já bylo v okamžiku zase suché. Upečený chléb. Byl ještě teplý, i když ne horký. K potření zimy to nestačilo.

Jak zní ten výraz, když je vám tak strašná zima, že začnete být neteční? Hypertermie? Hypo... cosi?

Že už by se to u mě projevovalo? Jak se asi cítí člověk, když umrzne a umře? Měl jsem takový matný dojem, že prý těsně před koncem má dotyčný pocit, že je mu teplo.

Což znamená, že musím být ještě v pořádku, pomyslel jsem si, protože mezi každým zakousnutím do bochníku chleba jsem se divoce třásl zimou. Jestli jsem takhle hypotermizovaný, tak bych myslel, že konečná fáze ještě nepřišla.

Ale co když z toho onemocním?

Chytneš rýmu, no tak budeš mít rýmu. Copak v zimě není kdekdo nachlazený? Copak rodiče nehulákají na děti, aby se teple oblékly, než si půjdou hrát do sněhu? Co bych tak mohl chytit? Jaké nemoci vlastně na tomhle světě existují?

Na svém ostrově jsem žádnou chorobu nezaznamenal, jenže tohle je úplně nová země! Nestalo se v mém světě něco podobného?

Copak výzkumníci, kteří se vypravili objevovat nové kraje, tam neobjevili akorát nové nemoci? Vždyť někteří tihle cestovatelé zlikvidovali celé civilizace, protože domorodce nakazili nemocemi, jež si přivezli s sebou. Ale co to znamená pro mě?

Co když se na tomhle novém ostrově plíží nové neduhy a mé tělo je příliš prochladlé a slabé, aby proti nim dokázalo bojovat? A jestli tady řadí něco podobného jako otrava po kousnutí pavoukem nebo vyvolaná čarodějnicí, nebo dokonce ta strašná žaludeční nevolnost, která mě postihla, když jsem tehdy snědl to syrové kuře...

„Soustřeď se,“ řekl jsem rozhodně sám sobě a polkl jsem poslední dávku chleba coby hyperuzdravovacího prostředku. „Zachovej klid.“

Několikrát jsem se nadechl, donutil se uvolnit a přestat zmatkovat.

„V panice se utopí my-my-my-šlení,“ procedil jsem přes drkotající zuby a začal se pohybovat, aby se mi v těle rozproudila krev. Fungovalo to, tedy trochu. Vyprodukoval jsem zrovna tolik tepla, abych cítil, jak mě bolí prsty. „To je ono,“ domlouval jsem si mezi hlubokými, uklidňujícími nádechy, „hlavně se hýbej.“ Několikrát jsem poskočil, rychle se proběhl v kruhu, a už jsem dokonce cítil i špičku nosu.

„Uklidni se.“ Pomaličku jsem dýchal a vnímal, jak se postupně uvolňuje napětí v těle i v myšlení, které jsem si přivodil panickým zděšením.

S klidem se mi vrátilo i jasné uvažování, takže jsem si dokázal vzpomenout na metodu, kterou jsem nazval Cesta krychle, a ta mi umožňovala s rozvahou posoudit své další kroky: Plánování, Příprava, Priority, Praxe, Pytel trpělivosti a Pokračování.

Priority. Potřebuji přístřeší! Jednak abych byl v teple, a taky, pokud jsou zdejší noci takové jako na mém ostrově, abych se schoval před...

„Gúúúch!“

Z dálky se ozvalo povědomé chrchlání.

Ale to ne!

Kapitola 2

Ten zvuk jsem znal, bublavé skuhrání a šterkovitě znějící vrčení. Otočil jsem se vlevo a rozhlédl se po pláži. A byla tam, viditelná jako černý obrys odrážející se od bílého sněhu, a shrbeně se šourala na led.

„Gúúúch!“

„To je mi uvítací výbor,“ ušklíbl jsem se a sáhl po meči a štítu.

„Gááách.“ Pozvednuté paže, tvář bez života.

Budeme doufat, že tyhle zombie nejsou odolnější než ty na mém ostrově.

Nebyly. Přinejmenším tahle ne. Po jediném blyštivém švihnutí diamantové čepele odklouzala po zmrzlé vodě o kus dál.

„Tady máš,“ řekl jsem, zaútočil a sekl ji podruhé.

Nechci se holedbat, ale... no, snad trochu. Ovšem pro případ, že jste na ostrově nenašli mou první knihu, byste měli vědět, že jsem se s těmi nemyslícími pytli masa nabojoval dost a dost, abych si dával záležet, že žádný tenhle bezcitný mrtvák se mě nedotkne ani jediným smradlavým prstem. Několik seknutí, závěrečný švih a pak PUFFF, a stál jsem nad kusem hníjícího masa.

Když si vzpomenu, pomyslel jsem si a zvedl tu flákotu ze zdechliny, že bývaly doby, kdy jsem měl takový hlad, že jsem vlastně přežíval jen na tomhle svinstvu...

„To bylo všechno?“ vykřikl jsem směrem k zasněženým kopcům. „Nic lepšího nemáš?“

CVAK!

Šíp mě zasáhl rovnou mezi lopatky a srazil mě hlavou napřed na sněhem pokrytou pláž.

KLAP.

KLAPITY KLAP.

Otočil jsem se zrovna včas, aby mi rovnou do diamantové přílby těsně nad čelem narazil druhý šíp. Kostlivec, který ho vypálil, už si chystal další střelu, a musel jsem pozvednout štít, abych se před ní chránil.

No problem, pomyslel jsem si a propočítával, kolik šípů budu muset odvrátit, než se k němu dostanu tak blízko, abych ho mohl seknout.

A potom LUP! Druhý šíp, tentokrát do pravého ramene.

Ano, o kousek dál na pláži se objevil další kostlivec – ba ne, další dva.

Vzápětí...

„Ghúúúch...“

„Ssssp!“

KLAP, KLAP, KLAP.

Rychle jsem se rozhlédl kolem dokola, abych viděl všechno, co je v mém okolí.

Blížili se ke mně ze všech stran. Zombie, kostlivci a také děsiví pavouci, jejichž šarlatové oči svítily do tmy.

Jak jsem si mohl počínat tak bezstarostně, tak sebejistě? Mobové se líhli v místech zahalených temnotou, a tady se jich vyrojilo víc, než jsem kdy viděl pohromadě!

Jak jsem na tohle mohl tak rychle zapomenout?

Přemrštěná sebedůvěra může být stejně nebezpečná, jako když ji vůbec nemáš.

KLAP.

„Ssssp.“

„Gááááh.“

UTÍKEJ!

Zamířil jsem do jediného volného prostoru, který se mi nabízel, zužující se mezery mezi ploužícími se zombie.

Do vnitrozemí, nahoru do kopců.

„HÚÚÚŠ!“ Šíp mi prosvištěl kolem ucha.

Kličkuj! zavřeštěla mi v hlavě myšlenka a prorazila závoj strachu, který na mě začal padat.

Vrhal jsem se při běhu sem a tam, brzdil, zrychloval, prostě dělal to, co mě dřív už tolikrát zachránilo.

„Gúúúch!“ Natáhla se po mně zahrňávající ruka. *Uhni!* Není čas na to, abych se na otravného moba obořil mečem. *Běž, běž, běž!*

Přímo před sebou jsem měl několik kopců a vybral jsem si ten, který se zdál nejnižší a měl nejmírnější svah. Třeba na něm narazím na jeskyni, nebo i jen na malou díru, v níž bych se mohl zabarikádovat.

A nahoru, přes bláto a skály.

KLANG! Těsně vedle hlavy mi proletěl další šíp a zabořil se hluboko do kamenného bloku.

Když se člověk žene do kopce, huť se kličkuje.

Jedna zombie se mě pokusila chytit za nohu.

Nahoru, nahoru! Už jsem skoro tam.

Za mnou zasyčel pavouk. Hned za mými zády.

Na vrcholek!

Konečně jsem se zastavil na temeni kopce a rozhlédl se po krajině, která se přede mnou otevírala...

... a pochopil jsem skutečný význam ironie.

Kdysi dávno, když jsem se poprvé drápal do nevysokého kopce na onom podivném ostrově složeném ze samých hran, jsem netoužil po ničem jiném, než z vrcholku spatřit zemi táhnoucí se do daleka. Doufal jsem a modlil se, abych – až se vyškrábu nahoru – vylezl na vršek hory na nějakém kontinentu a nezjistil, že jsem se ocitl na zrnku prachu obklopeném mořem. A teď se mi tehdejší přání vyplnilo.

Až k obzoru se táhla promrzlá tundra. Nekonečná bílá pustina, z níž jen tu a tam trčel osamocení strom či skalní výstup, a pak jen potulující se různé tvary, které nemohly být ničím jiným než dalšími moby!

Takový kus země. Tolik rozmanitých hrozeb!